

Possessió

Adam Dickey

Els mortals es pensen que poden esdevenir els posseïdors o propietaris privilegiats d'alguna cosa. Quan pel procés legal usual un home compra una propietat, el fort desig de posar-hi una tanca i deixar-ne fora tots els altres, se n'ensenyoreix. I es fa seva la creença universalment reconeguda, que un trosset de la superfície de la terra li pertany i que la llei en protegeix la propietat, i la defensa. Basteix una casa i hi viu, diu que és seva, i ningú pot acostar-s'hi ni entrar-hi si ell no ho vol, sense ser tingut per un intrús. Al nostre grau present de desenvolupament hom pensa generalment que la propietat és quelcom que hauria de tenir un amo; que la terra i tot el que hi ha es pot dividir en parts i parcel·les, i que alguns individus en poden reclamar la possessió, excloent-ne d'altres. **Tot això, tanmateix, es basa en la suposició que la matèria és substància i que l'home n'és l'amo.**

La veritat és aparentment revessada pels processos il·lusoris de la creença mortal; dels pensaments, externalizant-los, se'n fan coses; i aquestes coses són reclamades, posseïdes i dominades pels individus. N'hi ha que tenen una gran propietat, d'altres, una de petita, i la majoria, gens. Aquesta distribució aparentment desigual de possessions materials genera enveja, gelosia i conflicte, provocant sovint que el qui està privat del desig del seu cor empri mitjans qüestionables, si no força física, per assolir allò que vol. Podríem dir de ben segur que nou de cada deu guerres i conflictes al món han començat i s'han allargat per culpa de la invasió dels pretesos drets de propietat, o pel desig d'eixamplar les possessions o domini material.

Tot just l'home es fa l'amo d'una certa quantitat de matèria, -terres o cases, o accions- és assetjat pel sentit de responsabilitat personal de les seves riqueses i per la por de perdre-les. Tot el sistema de propietat i de divisió de la propietat es basa sobre la suposada substancialitat de la matèria, una il·lusió que algun dia ha de ser espargida per la llei de Déu, que declara que la Ment és l'única substància. Aquest canvi no es pot fer tot de cop, però mercès al pensament just i a la conducta justa, al seu moment, el veritable concepte quedarà afermat, o sigui, “Que és del Senyor la terra i tot el que hi ha.” Parlant amb propietat, tot el què hi ha al món Li pertany a Déu, i per reflexió, li pertany també a l'home, que és la imatge i semblança de Déu. **Quan hàgim arribat al punt de la nostra demostració que de les**

coses en poguem fer pensaments, la multiplicació d'aquests pensaments serà viable, i cada individu podrà reflectir i posseir tot el que pertany al Seu creador. En certs fils de pensament aquesta condició ideal ja hi és prevalent; per exemple, a les matemàtiques. Imaginem-nos que els nombres que emprem per a fer càlculs en lloc de saber que són pensaments, s'esguardessin com objectes materials. En aquest cas cada matemàtic o contable s'hauria de proveir de nombres que serien fets d'algun material durador, com ara fusta o ferro, i que desaria tancats amb pany i clau en un calaix o un armari. Quan el matemàtic volgués emprar els nombres, els trauria, els agençaria de manera adient, i així podria solucionar els seus problemes.

Si en una temporada de molta feina, el proveïment de nombres del contable s'exhaurís, n'hauria de comprar més o manllevar-ne del seu veí. Podria acostar-se a un company de feina i dir-li, “Que em podries deixar tres o quatre cincs i uns quants sets aquest matí; se m'han acabat.” El seu amic podria replicar-li, “Em sap greu, he fet servir tants cincs i sets darrerament que em calen tots i no te'n puc deixar cap.” Hi podria haver fins i tot una mancança de nombres que afectés tota la població i una emergència de proveïment. El preu dels nombres s'apujaria, i si la gent realment es cregués que aquests objectes eren de primera necessitat, hi hauria una competició tan aferrissada que el preu dels nombres per a fer negocis no seria proporcional al preu de la seva producció, i molta gent es quedaria sense.

Aquesta situació, tanmateix, és impossible, perquè el nombres en lloc de ser coses són pensaments, i doncs, són arreu sense límit ni restriccions. Cap martingala de la ment mortal, cap pla dels manipuladors ens pot prendre un simple nombre ni barrar-nos l'accés instantani a tot allò que ens cal. No s'ha declarat mai cap guerra perquè una nació s'hagi volgut apropiat més taula de multiplicar de la que li toca, ni cap home s'ha fet culpable d'emprar nombres que hagi pres sospitosament del seu veí.

Els nombres no són coses, són pensaments; són conceptes mentals, i són, doncs, a l'abast de tothom. **Algun dia hom s'adonarà que això no és només veritat tocant als nombres, ans que tots els pretesos objectes materials de l'univers són el contrafaïment d'una idea divina,** i no pas allò que la ment mortal en representa. Arribarà el dia que la ment mortal deixarà enrera la seva creença que les idees són representades per objectes materials, i quan aquesta hora arribi s'esvairà la

por de perdre o de malejar allò que sabem que és una idea i no una cosa. Aleshores discernirem el sentit dels mots de Jesús, “No apileu tresors a la terra, on les arnes i el rovell se'ls mengen, i on els lladres hi entren i els furten, ans aplegueu tresors (idees justes) al cel, on ni les arnes ni el rovell se'ls mengen, i on els lladres no hi entren a furtar.”

Et pots preguntar quina relació hi té tot això amb la nostra demostració. Molta. Els Científics Cristians poden assolir pau mental i alliberar-se del sentit de responsabilitat pensant de manera justa i mirant de practicar ara mateix els ensenyaments de la Ciència Cristiana. Si un home té un negoci que es pensa que és seu, que n'és el creador i el propietari, i es responsable del seu reeiximent, pot sentir-se molt afeixugat amb aquesta posició que ha assumit. El negoci li pot anar malament, les vendes, minvar, o patir qualsevol de les creences que van lligades amb aquest negoci o professió particular; mentre es pensi que el negoci és seu exclusivament, no s'alliberarà mai de les innombrables creences que afiguradament afecten el comerç en general i la seva feina en particular. El remei d'aquesta situació és començar a declarar i a saber que **tot és la Ment i les idees de la Ment; que no hi ha res del seu negoci que sigui limitat ni material**. Si Déu és el creador de tot, i tot a l'univers Li pertany, aleshores aquest negoci que l'home diu que és seu, de fet, és de Déu, i l'home n'esdevé l'amo només en la mesura que fa avenir els seus pensaments i els seus actes amb la llei de Déu: Si reconeix això, i aplica la comprensió que té del Principi de la Ciència Cristiana a la seva feina, la seva por i incertesa s'esvairan. S'adonarà que fa negocis de la manera que Déu exigeix, i en tindrà el control i el domini en la justa mesura que ell mateix es posi sota la direcció infal·lible de la Ment divina.

Si una dona es té per la propietària d'una casa i de tot el que hi ha; si es creu que té mobles i guarniments que són la seva propietat personal; si li sembla que té servents i que n'ha d'assumir el control personal que exerceix sobre altres accessoris de la llar, es pot sentir tan afeixugada de responsabilitats que no pugui controlar la situació. Però si té la bona voluntat d'acceptar Déu com el governador de casa seva, de les coses fer-ne pensaments i capir que “Totes les coses foren fetes per Déu, i res vingué a l'existència sense Ell;” Si pot discernir que la intel·ligència divina governa i controla els seus servents, la seva llar i tot el que hi ha, tot d'una el neguit, la por i la confusió es fondran, i s'adonarà que la llei divina de la pau i l'harmonia s'ha fet la mestressa de casa seva i en té cura. Si discerneix que els servents treballen per Déu i no

per ella, que tot a casa seva està dissenyat per a manifestar i expressar la llei de la perfecció, les coses aniran fines com una seda per tots els qui tenen relació amb la seva llar, i la pau i la joia abraçaran a tothom que hi entri.

Hi ha una altra fase de la possessió que potser és una de les creences mortals més arrelades. Els pares es pensen que són els creadors privilegiats de quelcom; que poden usurpar el poder creador de la Ment divina i tenir fills seus, i que són del tot responsables de pujar-los, d'educar-los i de la seva benança futura. Aquest sentiment dels pares obre la porta de bat a bat a la suggestió de fracàs, i els reptes i les tribulacions que afiguradament van de bracet de la propietat i del control dels infants els assetgen de totes bandes. **Han d'aprendre que Déu és l'únic Pare i l'única Mare; que l'home és el plançó de Déu; que no és físic ni material, ans Esperit, reflectint i expressant la saviesa, l'amor i la intel·ligència de l'ésser infinit.** En pic s'adopta aquest fil de pensament, el fals sentit de responsabilitat amb què la ment mortal ha afeixugat els pares és foragitat, i aleshores es poden refiar de ben segur que Déu tindrà cura dels seus fills, sabent que res no pot posar pals a les rodes als resultats harmoniosos que sempre van de bracet de la protecció divina.

Tot és de Déu; res no és nostre. L'home no és ni creador ni propietari. Com a Científics Cristians ens en podem adonar de cop, i els resultats seran ràpids i plaents. Però deixar anar tot pensament de possessió personal no vol pas dir que hàgim de sacrificar el què estimem o que se'ns hagi de privar de quelcom. Ben altrament, vol dir que amb la comprensió més pregona que tot és la Ment i les idees de la Ment, mica en mica ens ferem amos de tot allò que val la pena. De ben segur aquesta és una manera més gratificant de portar Déu a la nostra experiència que no pas arrapant-nos a les velles il·lusions materials. El simple acte de donar quelcom no és per si mateix una virtut, ni hi guanyem res assumint un fals sentit d'humilitat. És cert que hem de renunciar a moltes coses, però **són sempre les velles creences desplaents les que deixem enrera**, i a mesura que desapareixen, són bescanviades per idees justes, que ens forneixen un sentit de llibertat, de poder i de possessió més gran que no teníem abans.

Què volgué dir Jesús amb la declaració, “Al qui té li serà donat, i al qui no té, fins el poc que té li serà pres”? Això: que qui té la idea justa és realment el qui “té,” i les seves possessions només poden créixer; mentre que el qui cova el pensament erroni és el qui “no té,” i per força ha de perdre fins i tot el que

sembla que tingui. **El què hem de fer, doncs, és canviar la nostra manera de pensar.** La dita de Jesús, “Cerqueu primer el regne de Déu, i la resta us serà donada,” només és viable amb la Ciència Cristiana.

A la pàgina 62 dels *Miscellaneous Writings*, la nostra Cap hi diu, “Servant la idea justa de l'home al meu pensament, puc refinar la meva individualitat, la meva salut, la meva moral, i la dels altres.” **Tota cosa és assolida per la idea justa que s'afirma a la consciència humana i ens allibera de les nostres falses creences.** L'única cosa que li pot passar al fals sentit de les coses és que desaparegui exactament en la mesura que capim la idea justa.

És una llei de la metafísica que el pensament s'externalitza. La idea justa a la Ciència Cristiana, doncs, esdevé expressió i mena el pensament a fer la demostració. Quan arribem al punt on podem veure que totes les coses materials només són creences, i que aquestes creences poden ser transformades i refinades afagant-se sense defallir a la idea justa, començarem a emmenar a la nostra experiència les coses que esmentà Pau quan digué, “L'ull no ha vist mai, ni l'orella ha sentit, ni ha entrat mai al cor de l'home, les coses que Déu ha preparat pels qui l'estimen.”

Un altre fil de pensament suggerit en aquest punt, és que els mortals es pensen que són els amos d'una ment que diuen seva, i que amb aquesta ment poden pensar el que vulguin i fer el que els hi vingui de gust. Aquesta creença mena a una altra conclusió errònia, que tenim un cos que és nostre, que tenim ulls, orelles, pulmons personals i un estómac privat, ens creiem que tot és material i que som responsables de la seva benanaça. Quan aquesta error ens posseeix, la propera cosa que la ment mortal reclama és l'habilitat de prendre'ns la vista, l'oïda, , i que el nostre estómac pot emmalaltir. Tot això és el resultat de creure en un altre creador fora de Déu, una altra intel·ligència i poder que obeïm. “No saps,” diu Pau, “que us feu servents d'aquell a qui serviu i obeiu.”? **L'únic remei pels mals de la carn és esmenar les falses creences que els produeixen tot agafant-se la idea justa.** A la pàgina 415 de *Ciència i Salut*, la nostra Cap hi diu, “Adona't que el pensament fa esblanqueir la cara. Alenteix la circulació o l'esperona, fent enrogir o esblanqueir les galtes. De la mateixa manera el pensament fa minvar o acréixer les secrecions, l'acció dels pulmons o de l'estómac, dels budells o del cor. Els muscles, bellugant-se a poc a poc o ràpid, empesos o paralizats pel pensament, representen l'acció de tots els òrgans del sistema

humà, cervell i vísceres encloses. Per a foragitar l'error que produeix el desgavell, has de calmar i instruir la ment mortal amb la Veritat immortal.”

El mètode de pensament de la ment mortal, externalitza els pensaments fent-ne matèria i anomenat-los cos. Quan capim això, i copsem el què explica la Sra. Eddy tocant a l'externalització del pensament, ens adonarem que **els nostres cossos no són res més que l'expressió externa del nostre pensament**. Per a guarir allò que sembla una condició malaltissa del cos, hem de deixar anar tot pensament material del cos i l'hem de reconèixer com un producte purament mental, una condició objectivada del sentit material, que en ser esmenada bescanviant la falsa creença per la idea espiritual, produirà d'acord amb la llei de Déu, salut i harmonia.

Déu és l'únic creador, i tot allò que crea ha de ser com Si mateix. L'home és l'agregat individual de les idees justes, la idea complexa de Déu que enclou aquestes idees justes. Saber és ser; “Per Déu saber és ser” (*No i Sí*, p. 16). Allò que l'home sap de Déu és doncs, el seu ésser, i la consciència de l'home és el coneixement d'aquestes idees que ja existeixen a la Ment de Déu. És científicament impossible posar un pensament erroni a la consciència, i no hi pot haver imperfecció a la Ment, puix allò que Déu sap és perfecte i inviolable i mai no pot ser alterat ni canviat de cap manera. No existeix res tret de Déu i del què Déu ha creat, i doncs, **només hi ha una idea justa de tota cosa**. “La Ment divina serva totes les seves identitats, des d'un bri d'herba fins un estel, distintes i eternes” (*Ciència i Salut*, p.70)

La creença material al seu maldar per a veure-hi materialment crea l'ull humà i declara que és l'òrgan de la visió, quan de fet, la visió és una qualitat de la Ment, del tot independent de l'iris, de la pupil·la, de les lens o de les altres parts que constitueixen l'organisme visual. Quan Jesús digué que “l'ull és la llum del cos,” no feia esment de cap ull material, ans d'una condició mental. I doncs, allò que la Ment sap d'allò que en diem ull és tot el que hi ha de l'ull. Això també és veritat tocant a allò que la ment mortal anomena cor, fetge, pulmons, i tota la resta que afaïçona el pretés cos material. La ment mortal clama que l'home és matèria organitzada, però les creences de la ment mortal no són substantives, i el fet roman que l'única organització que hi ha o que mai hi pot haver és aquesta idea espiritual complexa, de la qual la creença d'un organisme material n'és el contrafaïment. Puix només hi pot haver una idea justa de tota cosa, només hi ha un concepte just d'estómac. No és fet de matèria; no és una cosa material. És un concepte

mental, i té el seu lloc just a la Ment divina. Qualsevol altre concepte d'estómac és fals, és delusori, i finalment serà destruït. “Tot objecte del pensament material serà destruït, però la idea espiritual, que té la seva substància a la Ment, és eterna” (*Ciència i Salut*, p. 267)

És l'hora que els Científics Cristians aturin el seu maldar per tractar òrgans malalts i es consagrin a bescanviar els seus models imperfectes per creences més bones i refinades, que és l'únic mètode veritable de guariment. Déu és la llei de salut i harmonia de totes les seves idees, i aquesta veritat, aquesta llei de Déu que governa la idea espiritual i perfecta és també la llei de perfecció de la creença humana de les coses, i abraça tots els òrgans del sistema humà. Allò que Déu sap de la mà, de l'ull, del peu, és tot el què en podem saber. Déu sap que no són materials, ans idees perfectes, harmonioses i útils, i que la seva identitat és distinta i eterna. **Si un home té el concepte erroni de la mà, de l'ull, del peu ..., la seva única salvació és tenir la idea justa tocant a aquests membres.** Si el seu cos es fes mal, és només el seu concepte del cos que en queda afectat, no pas el de Déu, i el remei és bandejar tot d'una la creença errònia del cos i saber quina és la idea de Déu. “Fes per avenir-te amb Déu i la pau serà amb tu.”

A la pàgina 218 de *Miscellany*, la Sra. Eddy hi escriu, “Ni l'Antic ni el Nou Testament ens forneixen raons o exemples de la destrucció del cos humà, ans de la seva restitució a la vida i a la salut com la prova específica de “Déu amb nosaltres.” El poder i la prerrogativa de la Veritat és destruir tota malaltia i ressucitar els morts -fins i tot el mateix Llätzer. El cos *espiritual*, la idea incorpòria, arriba amb l'*ascensió*.

No podem tenir altre cos que la idea incorpòria perfecta. Puix l'home és la idea complexa de Déu, naturalment se'n segueix que tot el que hi ha a la consciència de l'home ha de ser espiritual i perfecte, o no és la consciència de Déu i que Déu hauria de tenir. La matèria no es pot espiritualitzar mai; però **la nostra creença errònia que es presenta com matèria pot ser esmenada i espiritualitzada.** Per a guarir un cor imperfecte, que és senzillament una creença errònia del cor, hom ha de repudiar el testimoni dels sentits materials i **reclamar la presència de la idea de Déu**, per a refinar el seu fals concepte. No li cal saber exactament quina és la idea divina que hi ha darrera de la creença humana del cor. Tot el que li cal saber és que el seu sentit erroni del cor, que sembla material, no és el bo. Hi ha una idea justa de Déu, i la creença humana del cor n'és el

contrafàimment; aquesta idea de Déu és just aquí i ara, i no n'hi ha d'altra. Si un home té una creença poc saludable de l'estómac, l'únic remei és reconèixer la falsia de tot allò que la ment mortal diu de l'estómac i reclamar la **possessió** de la idea de Déu, que és l'única realitat perfecta.

Tota malaltia ve d'una creença errònia de les coses, i l'únic remei és haver-ne la idea justa. Puix hi ha una idea justa del cor i una idea justa de l'estómac, podem capir què vol dir la nostra Cap quan declara, “ La Ciència Divina exclou la matèria, de les *coses* en fa *pensaments*, i bescanvia els objectes del sentit material per idees espirituals.” (*Ciència i Salut*, p.123) Si no hi haguessin idees espirituals que es poguessin posar al lloc dels objectes del sentit material, les nostres creences malaltisses no podrien ser mai esmenades i els nostres cossos no podrien ser guarits científicament. Déu no està separat de les Seves idees; **la idea espiritual de tota cosa hi és sempre i tragina el poder i l'activitat de la Ment infinita**, i quan aquesta idea espiritual afecta la falsa creença, produeix un resultat harmoniós.

Si és cert que una creença errònia del cos es manifesta com una condició material malaltissa, la idea justa que esmena la falsa creença ha de produir, doncs, una manifestació física més bona. No podem guarir mai mirant d'exercir el poder de la Veritat sobre un cos malalt. **És l'exercici del poder de la Veritat sobre la creença de malaltia la que produeix els resultats guaridors.**

La Ciència Cristiana és una ciència exacta, i doncs, no permet cap desviament del seu Principi i de la seva regla. Exigeix que l'estudiant, per a demostrar-ne la veritat, sigui bo d'acomplir-ne els requeriments. Jesús digué, “Sabreu la Veritat i la Veritat us farà lliures.” Cal saber absolutament la veritat dels ensenyaments de la Ciència Cristiana per a fer-ne la demostració.

Tots treballem acceptant poc o molt la creença que l'home és un ésser humà separat del seu creador, amb una ment i una intel·ligència pròpia. Aquesta creença ha de ser destruïda, i l'única manera d'acomplir-ne la destrucció és tenir constantment al pensament la idea justa i declarar la presència i l'activitat de totes les idees de Déu. A mesura que aquestes idees esdevenen més reals per nosaltres, la pretesa ment humana s'esvirà i ens adonarem que cada cop som més com Déu, -més com la saviesa infinita, més com la

Veritat i l'Amor. Aleshores passarà com ha escrit el profeta, “La terra serà plena del coneixement de la glòria del Senyor, com l'aigua anega la conca del mar.”